

ויגידו באיים צדק | כהנים, מפורסמים ומסורת של אגדות מסתוריות. ההפתעה היהודית של מדגסקר | מסע מסעיר

אגדת ע

יום אחד החליט אנדריאנריסאו אסררי, כומר פרוטסטנטי, שף מפורסם וגם שדרן פופולארי במדגסקר, להפוך ליהודי. כשחיפש מסביב הוא מצא עוד עשרות מצמרת האוכלוסיה המקומית, שופטים, פרופסורים ופוליטיקאים, שהחליטו לעזוב את עבודת האלילים המקומית ואת הנצרות ולהצטרף לעם היהודי | הם למדו מרחוק על היהדות, התגיירו והקימו קהילה מפתיעה באמצע שום מקום | כשארי וארי הגיעו לבקרה הם גילו את הפתעת חייהם | וגם: כפר הכהנים העתיק, השוק מימי הגמרא ויהודי הטכנולוגיה הראשונים בעולם

ארי גרינשכן וארי זיבוטובסקי

עתיקות עם כיתובים בלשון הקודש, למרות שלא ראינו בעינינו אף אחת מהן.

משרדים יהודת

לפני כחמש שנים, בזמן שתושבים החלו באנטנריבו לבדוק את דרך היהדות, החלו להתלבט כמה מנהיגים בקהילה: אחד מהם הנו אנדריאניסאו אסרני - המוכר כיום בשמו אשרי דיוויס - כומר פרוטסטנטי לשעבר, שהוא גם קונדיטור בעל תכנית ביטול פופולרית וגם שדרן. הוא החליף את תכנית השידור הנוצרית שלו לשעבר בשעת שידור של ידע יהודי ומוזיקה ישראלית. הוא מספר שסבו ואב-סבו טענו לחיותם יהודים. ישנו גם פטואלה (אנדריי ג'ק רביסיס) מהנדס מחשבים המעביר שיעורים בשפה העברית ושידורים דתיים, וכן טוביה (פרדיננד ג'ין אנדריאטובומנח), חזן בקהילה, שלימד את עצמו חזנות. הוא מסתובב בפאות ארוכות ושר בנוסח מזרחי מושלם ומדויק. את התווזה לכיוון היהדות החל אשרי, המשמש בתפקיד נשיא הקהילה היהודית במדגסקר, המוכרת גם בשמה, "ספרד מדגסקר". אשרי חשב שהגיורת תניק להטימיה לקבוצה, כמו גם קשרים חזקים יותר עם העולם היהודי, מה שייטיב לחיזוק הקשר שלהם עצמם ליהדות.

לאחר כמה שנות לימוד, יצרה לבסוף הקבוצה קשר עם ארגון 'כולנו', שבסיומו בעיר ניו-יורק, ארגון אל-עדתי העובד עם קהילות מבודדות או מתעוררות

שמיירותם של בני הקהילה למצוות היהדות ואמונתם בבורא אינן מוטלות בספק, כך גם לא היה מוטל בספק חוסר הבנתם את המסורת היהודית. יש לנו הגדרה משלנו לקבוצות אלה - יהודות למרחוק, יהודים צמאי דעת, אך נעדרי מורי דרך, שהגישה היחידה שלהם לידע יהודי היא באמצעות התקשורת

נפש, חיה באופן כללי בעוני וחשולות שמלווים את חיי היום יום.

הכלכלה המקומית חלשה מאד וערך ה'אריאלי', המטבע במדגסקר, מול הדולר הוא נמוך כל כך, שתמורת דולר אחד ניתן לקבל 3,000 מטבעות כאלה. מכיוון שהמטבע המקומית קרייה על שמנו, הסתקרנו לשמוע מה מקור שמה. אואן גריפיטס, יידונו ממאוריטיוס השכנה, הסביר לנו שלקראת חציה השני של המאה ה-17, הגיעו למדגסקר גושי כסף בכמות מספקת, כך שניתן היה להשתמש בהם כמטבע עובר לסוחר. בתחילה, הפיאסטרים הספרדיים (או הריאליים) היו הכי שכיחים באי, לאחר שהיו בשימוש אצל הסוחרים הערביים שכינו את המטבע הזו 'ריאל' או 'רייל', השם התפתח מחר מאוד ל'אריאל' במלגוית, ועם הזמן הפך ל'אריאלי'.

האטרקציה המרכזית באי היא הלמורים. מדגסקר הוא המקום היחיד בעולם שבו הלמורים - קרובי משפחה רחוקים ותחומים של הקופים - מסתובבים חופשי. ישנם קרוב למאה זנים של למורים המסתובבים בחבתי המזינה, במקום הגידול הטבעי שלהם, אך הספקנו רק לראות אותם בגן החיות שבעיר הבירה. עם זאת, הצלחנו לחוות את החוויה במלואה, שכן היצורים הקטנטנים האלה טיפסו עלינו מכל הכיוונים, אחרי שעובדי הגן מרחו את כפות הידיים שלנו בדבש.

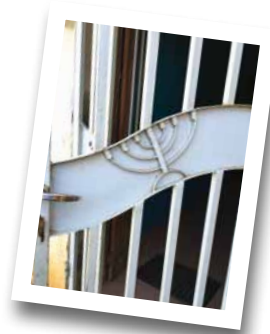
הלמורים הם בהחלט בעלי חיים מרתקים, אך באנו למקום כדי לחפש יהודים. במהלך השנים נפשנו בכמה וכמה ארצות בהן מתגוררות קבוצות של אנשים המבקשים להתגייך, או כאלה שכבר התגיירו בצורה כזו או אחרת. ישנה קהילת הנוצרים לשעבר מארוה, הודו, שמתפללת היום במרכז התורני 'ציון' וקהילת 'אבוידעי', של שבט אוגדי שבו ראש השבט קיבל

לא מעט דברים מפתיעים ראינו בשנות ההרפתקנות ההלכתיות שלנו, אבל מעולם לא ציפינו לפגוש בטבורו של האוקיינוס ההודי, קבוצה שלמה של גרי צדק שמכל המקומות בעולם

בחרו להתגורר דווקא באי באמצע שום מקום. ובכל זאת, כשהגענו למדגסקר, אי גדול במרחק 700 מיל מחופי מוזמביק שבאפריקה גילינו שלא זו בלבד שהקבוצה שפגשנו עברה תהליך גיור במהלך הקיץ האחרון, אלא שרבים מיושבי האי טוענים כי שורשיהם נטועים בצאצאי עשרת השבטים האבודים. באופן טבעי, ביקשנו לבדוק זאת בעצמנו. האי הגדול והמרוחק הזה, מוכר בעיקר בגלל 'תכנית מדגסקר' שהייתה הגירסה הראשונה של הנאצים לפתרון 'הבעיה היהודית' באירופה. על פי התכנית המקורית אמורים היו יהודי אירופה להישלח כולם יחד לאי המרוחק, ולהשאיר את אירופה 'יודן ריין'. רק כשקשיים לוגיסטיים וצבאיים לא אפשרו את ביצוע התכנית, עברו הנאצים בשנת תש"א (1941) לתכנית להשמדה כוללת של היהודים.

היום ידוע האי הזה בזכות הלמורים, הזקיקות, יערות הגשם ועצי התאובאב המפורסמים שגדלים בו. המטיילים שמגיעים לאי הזה - האי הרביעי בגודלו בעולם, כמעט פי שלושה מגודלה של בריטניה הגדולה - מגיעים אליו כדי לחוות את עצמת הטבע האדירה שבו. ולמרות זאת התיירים האלו אינם רבים, התשתיות התיירותיות של האי נחשלות, והוא זוכה באופן יחסי למעט תיירים. גם האוכלוסייה בת ה-22 מיליון

מזכרת מוות

העובדה שבמדגסקר ישנה התעוררות יהודית היא בהחלט ביטוי אירוני ליד הגורל, שכן לפני קרוב לשמונים שנה, בשנת תרצ"ז (1937), ממשלת פולין, בהסכמת ממשלת צרפת, שקלה לגרש את יהודי פולין למדגסקר, ואף שלחה משלחת בת שלושה חברים – שניים מהם יהודים – לבדוק את היחנותה של אפשרות זו. אנשים אלו חזרו מיואשים מהביצות שורצות המלריה בנוסף לקשיים אחרים הכרוכים בשהות במקום, וטענו שניתן להעביר לשם רק כמה אלפי משפחות.

הדבר הזה לא נע מהנאצים לבדוק שוב את האפשרות הזו של גירוש מיליוני יהודים למדגסקר לאור ציפיותם למפלת חיילי צבא הממלכה הבריטית. אחרי שאדולף אייכמן, שר"י העברי בת"ש (1940) דו"ח מפורט על תכנית מדגסקר, הרייך השלישי אימץ אותו רשמית, כמבור לו לגמרי שבעלת הברית לעולם לא תצלתנה לנחות על אדמת אירופה וכי נפילת בריטניה היא רק עניין של זמן. הנאצים ציפו להחרים את כל כספי היהודים ולהשתמש בהם לצורך מימון הובלת מיליון איש בשנה בעזרת ספינות התובלה הימית של הבריטים.

הנאצים גם החלו ביישום מעשי של תכנית מדגסקר כאשר בת"ש (1940) הם גירשו יהודים ממערב גרמניה לצרפת וריכזו אותם במה שאמור להיות מקום הריכוז שממנו יישלחו היהודים לאי הרחוק.

כשכבשו הבריטים את מדגסקר בשנת תש"ב (1942), התחילה התוכנית הנאצית להיפרם כשבסופו של דבר היא נמחקה לגמרי והוחלפה ברעיון "לפנות את היהודים מ"מזרח", כשהכוונה כמוכרן להובלת היהודים למחנות המוות.

הקבר היהודי היחיד שידוע על קיומו באי, שייך לחייל יהודי שנלחם מטעם הצבא הבריטי. הקצין ישראלי ש. גנוסוב, דרום אפריקני במקורו, גדל בארץ ולמד באוניברסיטה באנגליה כשהצטרף למאמץ המלחמתי במסגרת הצבא הבריטי. הוא שרת בהודו, קניה ומדגסקר, שם הוא נהרג בתשעה באב, שנת תשי"ד (1944), כשהוא בן 28 שנה במוות.

הארגון סייע להם להתקדם בלימוד וסידור עבורם בית דין צדק – חרדי – שגירי למעלה ממאה מהם. הגירור הזה יוכל להיות מוכר על ידי הרבנות הראשית בארץ רק כאשר בני הקהילה יגורו יחד עם קהילה יהודית כשירה אחרת במשך שנה לפחות. בהמשך נגלה עד כמה הכלל הזה שטבעה הרבנות, חשוב מאין כמוהו. בעוד שרוב רובם של חברי הקבוצה מתגוררים בעיר הבירה, הם נמצאים בקשר רגוע גם עם יחידים המתגוררים באזורים מבודדים יותר ברחבי האי. אשרי שולח להם באופן קבוע חומר מוסרט לצורך לימוד, ולמרות שאין להם ליווי צמוד ורצוף הם מוצאים ידע רב לגבי ההיבטים המעשיים של מצוות היהדות. הם למדו כיצד קושרים את הציציות, למשל.

מלכי העולם השלישי

במאות המוקדמות, האי מדגסקר שימש כמרכז מסחרי טרנס-מי שוקק שקושר בין הנמלים לאורך חופי האוקיינוס ההודי, ובמהלך המאה ה-18, זכה האי למעמד נכבד בקרב הפיראטים וסוחריו העבדים הטרנס-אטלנטיים. בזכות גדולו העצום, עד לפני כמאתיים שנה נשלטו חלקים שונים בו בידי שליטים מקומיים רבים. החל מתחילת המאה ה-19 התאחד האי ל"ממלכת מדגסקר", עד שנת תרכ"ז (1897), כשסיפחה אותו צרפת כמושבת-חוץ שלה, ואשר ממנה השתחררה בתש"כ (1960), אז זכתה לעצמאות שלטונית. כיום, מדברים כמעט כל תושבי האי בשפת המלגזי, ורבים מהמשכילים יותר בקרב התושבים דוברים גם צרפתית. לצערנו, מעטים הם המקומיים הדוברים אנגלית, ולכן תכנון הביקור שלנו – בעזרת תרגום לצרפתית – היה מעט מאתגר עבורנו.

הגענו לאנטאנריבן, המוכרת גם בכינוי החיבה שלה, טאנה, ירדנו מהמטוס וחצינו ברגל את מסלול התמראה לתוך שדה-הענופה קטן בעל יכולת אירוח של העולם השלישי. במקום לתקף כמה דרכונים במקביל, לאחר תשלום האגרה בת ה-305, הגיש כל אחד מהנוסעים את דרכונו לשוטף אחד, שהעבירו הלאה לשרשרת של שוטפים עד שהדרכון שב אליו לבסוף. סקרנו את האולם סביבנו, תרים בעינינו אחר אנשים שאמורים היו לבוא ולאסוף אותנו – חשבנו שהם יחזיקו בידיהם שלט הנושא את שמותנו, אך בזמן שגלגלנו את המזוודות אל מחוץ לשערי שדה הענופה, הופתענו לראות יהודי

עטוי קאפוטה ומגבעת שחורות, ואת חברו בעל הפאות הארוכות, כשבידיהם שלט גדול שעליו הופיעה המילה "שלום". ועדת הקבלה שנשלחה לקבל את פנינו מנתה את פטואלה ואת טוביה. כשנכנסנו לתוך הרכב, הבחנו בדגל ישראלי המתנופף מעם המראה הקדמית. הדרך הארוכה אל בית המלון שהזמננו עבורנו היתה עמוסה ופקוקה, כבישים צרים התפתלו דרך שדות אורז מוצפים, חלקם מוריקים ומנוקדים בצמחי אורז, ואחרים בוציים ומכוסים שכבת אדמה דמוית טיט. כמעט קפצנו ממקומותינו כשחלפנו על פני בהמה העלת מראה בלתי שגרתית, עם דבשת גדולה על עורפה המשמשת למשיכת המחרשות - היתה זו זבוב! זכרנו את המחלוקת הגדולה בין מרן החזון איש לבין הרב הראשי לישראל, הג"ר יצחק הרצוג, בנוגע לכשרותן של בהמות נדירות, כשיהודי צרפת ביקשו לארגן ייבוא בשר למדינת ישראל הצעירה. ואיזו בהמה הם רצו להביא? הארז שהשתרעו לפנינו לכל מלוא העין.

בסופו של דבר, הגענו למרכז העיר הענייה והמטונפת הזו, למלון שני הכוכבים שלנו, אך זכינו בקבלת פנים של עשרה כוכבים מצד יהודי הקהילה. כשהם התגיירו, הם הפסיקו לאכול בשר, כיוון שלא היה בנמצא בשר כשר בכל האי. הם היו לוהטים ללמוד שחיטת עופות והתקנת סכין שחיטה כשרה. כשהם שמעו על בואנו, הם התחננו שנלמד אותם ושנביא איתנו סכינים לשחיטה ואבני השחוח, שאכן היו עימנו באמתחותינו. למחרת בבוקר, התפללנו בביתו של טוביה, שהפך את אחד מחדרי ביתו לבית כנסת, וחדר נוסף לבית מדרש וחדר אסיפות. הביקור בביתו העניק לנו את

ההצצה הראשונה שלנו לעבר חיי היהדות שלהם. הם הגיעו לאסוף אותנו מוקדם בבוקר, באוטובוס פולקי טוואגן מיושן, אך באמצע הדרך קרס המושב האמצעי והחליק אחורה על הנוסעים במושב האחורי. אחר כך המנוע נדם וסרב להתניע שוב. דבר שבשגרה בחיים בטנאה. בסופו של דבר הגענו לביתו של טוביה והמקום נראה היה כמו כל בית נכסת אחר בעולם: נגרים מעוטרים בטליתות ובתפילין ותפילת שחרית מלאה (ואורכה). כיתובים קבליים תלויים על הקירות, מעוצבים מעשה-אמן בידיו של טוביה.

אם לומר את האמת, נדהמנו ממש כשמשמענו את קריאתו של טוביה מתוך הסידור, שנעשתה בצורה מושלמת בלשון הקודש, בנוסח ובמנגינה של עדות המזרח. למעשה, שלא כמו קבוצות אחרות מפגשנו בעבר, כאן, כל אחד מחברי הקהילה למד קורא וכתוב בלשון הקודש. קראנו אלינו ליד ביישן בן שש, לבוש ציציות עבודת יד וביקשנו ממנו להפגין בפנינו את ידיעותיו - הישג מרשים לקהילה המתגוררת ממש על אי בודד באמצע שומקום מבחינת הקשר עם יתר העולם היהודי.

יהדות במרחק הקלקה

השבת הקרבה העניקה לנו את ההזדמנות לראות כיצד מעבירה הקהילה את היום הקדוש. לא היה להם בית כנסת רשמי, ולכן הם שכרו חדר בבניין האוניברסיטה המקומית (המשמש גם את התזמורת המקומית). כיוון שהם ממש בקו ישר דרומית לארץ ישראל הם סידרו את הכסאות כך שהם פנו לצפון לכיוון ירושלים.

שולחן מחופה מפה לבנה, מעוטרת בברכות שבת ותנוכיה, שישב כעמוד התפילה של החדר. כשמיניונים איש הגיעו לתפילות הלילה והבוקר, כשהגברים והנשים יושבים משני צידי המיחיצה. לכמה מהגברים היו פאות ארוכות מסולסלות וציציותיהם השתלשלו מחוץ למכנסיהם. עברנו לפני העמוד בתפילת קבלת שבת, מאפסורים להם לטעום מנוסח התפילה המקובל והמנגינות שלנו שאולי מוכרות בכל מקום בעולם, אבל מוכרות פחות כאן, למרות שלא היה להם ספר תורה כשר עבור קריאת התורה בבוקר יום השבת, הם קראו את פרשת השבוע מתוך חומש, כשכל המתפללים שהוזמנו 'לעלות לתורה' קוראו את הפרשה בעצמם, בהנעמה נכונה של טעמי המקרא. עצם העובדה שהם יודעים לקרוא לשון חבדית הקהילה אין יין כשה, ולכן היה זה אחד המוצרים שהבאנו איתנו. בנוסף, הבאנו איתנו גם אתרוגים - שאת גלעיניהם הם יוכלו לטעת כדי לגדל אתרוגים משל עצמם, נרות הבלדה, שני סטים של סכיני שחיטה ואבנים להשחזתם, ציוד לשם עריכת ברית מילה שהיתה מתוכננת לזמן הביקור שלנו ובסוף לא יצאה אל הפועל, שני שפרות, ספרי קודש מתורגמים לצרפתית, ומאה ברכונים מתורגמים לצרפתית. בעוד שרוב היהודים לעולם לא יוכלו לדמיין את עצמם ללא יין לקידוש, חז"ל כן חזו אפשרות כזו, ומשום כך ההלכה היא שבעתד יין לקידוש, ניתן לקדש גם על הפת, וזה מה שהפתואלה נוהג לעשות, כשהוא מוציא בברכתו את כל חברי הקהילה. אולם אנו חזרנו לחדרנו במלון,

התקשורת, סיפר לנו איך הוא ויתר על משרה ויקררית מאוד במלון חמש כוכבים רק משום ששיער שאסור לו לבשל בשר חזיר, גם לא עבור נכרים. שאילו את חברי הקבוצה מה הביא אותם אל היהדות, ואחד מהם ענה שהוא למד תיאוריות עתיקות ומכרות. ומצא אותן לוקות בחסד. רצינו לדעת היכן הוא קרא על אותן התיאוריות, אך הוא הודה בפנינו במלוא הענווה - וההפתעה - שהוא היה פרופסור לפילוסופיה, והיום הוא מכהן כשופט. לאורך רוב תקופת שהותנו שם, מי שהיתה המתי-רגמנית שלנו היתה אישה בשם אלישע נצה, חוקרת כמיהה בוטנית באוניברסיטה. היא דוברת מלגית מושלמת, צרפתית, אנגלית, יפנית, ונעתה כמובן למדת גם עברית. היא מנצלת את כשוריה לצורך כתיבת סידור עברי-מלגית ותרגום חמשת חומשי התורה. ניתן למצוא בקהילה זו את בני כל המקצועות. וכמובן, כמו בכל קהילה, יש גם את תלמידי הכולל. שאילו בחור צעיר רציני מאוד, בשנות העשרים לחייו, במה הוא נוסק והוא ענה שהוא לומד תורה לאורך היום כולו, אמרנו לו, שיום אחד "יעוד תהיה ראש ישיבה", והוא, במלוא הכוונה, הגיב: "אם יוצא ד'". כששוחחנו איתם על השיניים שהם חשו לאחר שעברו את טקס הגיור שלהם, אחת התשובות המרתקות היתה שכעת, כשהם רואים את עצמם כיהודים לכל דבר, הם מרגישים יותר בנוח להגות שלו שם ד' במפילה ובברכות. התפעלנו מאוד מהציבור החושב הזה, שניכר כי כל שאיפתו היא להמשיך ולגדול ולעשות רק את הטוב והישר בעיני ד'. לדוגמה, במהלך אחת ההרצאות שלנו

חשבנו שאנשים יירמסו בגלל הדחיפות וההדיפות, אך מהר מאוד מצאנו את עצמנו מכפכפים עם הנשיא לשעבר. הוא סיפר לנו שאף שמעולם לא ביקר בישראל, בתור נוצרי אדוק הוא אוהב מאוד את המדינה, וכי נשיא שמעון פרס, היה ידידו הקרוב ביותר.

בנושא גודלו של יום הכיפורים והלכות היום, כשהגענו להם להעלות את שאלותיהם, השאלה הראשונה שהם שאלו היתה, אם אחד מחמשת העינויים שהם אנו מחוייבים ביום הכיפורים הוא איסור הרחצה, מה עושים עם נטילת ידיים של שחרית?

הכהן החולם

מדונסקר מוצפת במיתוסים ביוסם להיסטוריה העתיקה של תושבי האי. בשלב מסוים, סיפר לנו אשרי על כפר אחד באי שמושב על ידי צאצאי הכהנים שמעולם לא התנצרו, ועדיין מקריבים קורבנות. הוא אמר לנו שהוא מושכע שאותם כפרים הינם ממוצא עברי והינם בעלי שורשים ומנהגים יהודיים. הנסייה לשם אורכת שעות ארוכות מאוד בגלל העדרם של כבישים סלולים, והחלטנו לצאת לדרך בשעה חמש וחצי לפנות בוקר, כדי לחקור את תושבי הכפר בעצמנו. הדרך אל הכפר, שנמצא בפלך אמבוהימיאדונה, ארכה לנו שלוש וחצי שעות נסיעה בשבילי עפר עד לכפר מאנגנארה. הנסיעה זו נתנה לנו מושג עד כמה ענייה ונחשלת המדינה זו. בתור המדינה התשיעית בעניותה, כשההכנסה הממוצעת לפנש היא \$972 לשנה, רוב אזרחי המדינה חיים על הכנסה של \$2 ליום. השנה, בגלל יבול גרוע במיוחד, יש רעב של ממש בדרום המדינה. אחרי כשעת נסיעה לקראת הביקור בכפר הכהנים, חלפנו על פני אתר משמעותי מאוד, האגם ששימש את חברי הקהילה לטבילת הגירות שלהם. המשכנו בדרכנו אל הכפר, שאין בו מים זורמים או חשמל.

היום, אפשר ללמוד כמעט כל דבר אונליין. רוצים ללמוד איך קושרים ציצית, מעמי המקרא, פילוסופיה יהודית, הפרשת חלה? הקישו "חפש" ובטוח שתמצאו איזו תכנית בנושא. זה מדהים לראות כמה הם לומד בצורה זו, אך ריק יהודי יש הרבה מאוד מגבלות

שלא היה זה דבר מלבד שולחן, כסאות ואשנב קטן. הוא פתח את התסקי בפעולות שגראו כאילו הוא נכנס לתפילה הימנטיבית, כשהוא מדקלם תפילה ארוכה מאוד במלגות. בתרגום הקצר שקיבלנו בהמשך, היה נשמע שהוא התפלל (בין היתר) לבניין בית המקדש מחדש. אחיו, איש יחסי הציבור של הכפר, נכנס אחר כך לסיפור ארוך ארוך ומפורט של ההיסטוריה של שלהם

כשהגענו, נאמר לנו שנוציג הדת של הכפר טרם שב מהשוק. יום השוק השבועי הינו יום רביעי, וכך - מכיוון שאינו נמנים אותם אלו שיפסידו הזדמנות לחוויה חרבותית - פנינו גם אנו לנער השוק, כנראה, שכן היו נראים השווקים בזמן התלמוד, עם דוכנים שבהם נמכרים כל סוגי היבול ותוצרי מלאכת הכפיים. הדוכן שהיה זרוע בהמון חוטי חשמליים חושפים והרבה מפצלים חשמליים, שבהם יכלו אנשי הכפר להטעין את המכשירים הסלולריים שלהם תמורת כמה גרושים, הוא כבר חידוש של המאה ה-21.

השוק היה צפוף, ומהר מאד גילינו כי לא מדובר ביום שוק רגיל - נשיא המדינה לשעבר הגיע לשם לצורך הקמפיין שלו. כמי שנועד למשפחת קקליאם, מרק ראבלומנה צבר את עושרו בזכות חברת מחלבות, ולאחר מכן עסקים נוספים, עד שנבחר לראש עיריית טאנה. בהמשך, הוא התקדם לנשיאות, כשהוא מכהן בה בין השנים תשס"ב - תשס"ט (2002-2009). כהונתו הסתיימה במה שנחשב במערב ל"הצדחה נשיא", כשהוא בורח לדרום-אפריקה בעוד הממשלה החדשה גוזרת את דינו בהעדרו לעבודת פרך בכפייה עד סוף ימיו. בסופו של דבר, הוא הצליח לערער על גור הדת ולקבל אישור לחזור לארצו, אך הוא הוכנס למעצר בית למשך שישה חודשים. כעת, הוא פתח בקמפיין בחירות מחדש, למרות שהבחירות רק בעוד למעלה משנה.

חשבנו שאנשים יירמסו בגלל הדחיפות וההדיפות, אך מהר מאוד מצאנו את עצמנו מטפטים עם הנשיא לשעבר. הוא סיפר לנו שאף שמעולם לא ביקר בארץ, בתור נוצרי אדוק הוא אורב מאוד את המדינה, וכי נשיא המדינה הקודם, שמעון פרס, היה ידו הקובע ביותר.

שבנו אל הכפר, שם המתונו לנו נציג הדת והכהן הגדול. הרגשנו כמו בתוך ספר מותח וול הבהן הגדול, עטוי חלק אדום של מנצחי תמורות, בעל שרולים רחבים ושופעים, הוביל אותנו אל עליית הגג החשוכה

שכללה ניסים רבים, כולל ניצחונות פלאיים מול צבאות העמים השכנים לפני פחות ממאה שנה. בסוף, אחרי 45 דקות - כשעפמינו איימו לצנוח - עצרנו אותו ואמרנו לו כי אנו צריכים לצאת כבר לדרך. בחוץ, הראו לנו את ה"מוזיאון" החדש שלהם, בו יש להם מזבח אבנים גדול (אסור היה לצלם) ומשכן חדש שבנייתו עדיין בעיצומה. כל פן של הבניין המתוכנן על שבעת קומותיו, בכפר שבו אין אף מבנה שגובהו עולה על שתי קומות, התגלה להם בנבואותיהם. אך מה שמטבך את העניינים עוד יותר הוא שתושבים שונים בכפר קיבלו נבואות שונות ביחס לאגפי הבניין השונים. נשמע שהם מקווים להקים אתר תיירות, משהו מעין "דיסנילנד", הבנוי על מיתוס על גבי מיתוס. איחלנו להם את מרב ההצלחה ועזבנו, כשאנו די משיכניים כי לפחות בכפר הזה, אין משהו שראינו שיכול לרמוז על קשר לעם היהודי.

בנסיעתנו חזרה לאנטנריבו, חלפנו שוב על פני שדות אורז, ונאמר לנו שבכפרים רבים, זקני הכפר מפרישים חלק מהפירות הראשונים בתור קורבן, מנהג המזכיר את מצוות הביכורים. כשנכנסנו לעיר, פטואלה הצביע על עצים מסויימים. "אתם רואים את העצים האלה? אלו הם עצי ארזים. אלו הם העצים שאבות אבותינו חטבו ושלחו לירושלים כששלמה המלך בנה את המקדש." על פי המסורת שלהם, מדגסקר הינה ארץ אופיר הת"כית שסיפקה את העצים עבור בניית שערי בית המקדש.

בין אם המלגות הינם אכן ממוצא יהודי ובין אם לאו, אם אבות אבותיהם באמת היו מבני עשרת השבטים שגלו, ובין אם - כפי שאחד מצאצאי משפחת המלוכה "מרינה" ממדסקר סיפר בגאווה לערוץ תקשורת יהודי, קרוב ל-80% מהמלגות יכולים לטעון לשרשים יהודיים - אנתנו בכל מקרה התרגשנו מאוד ממיסריות נפשם, אמונתם ושיאיתם הטהורה של בני הקבוצה להשתתף אל העם היהודי. ■